

Hondjes: heel veel hondjes

Normaal gesproken zetten Elly en ik altijd koers richting Lanzarote. Deze keer werd van richting veranderd en werd het Fuerteventura. Ook één van de Canarische Eilanden. Na de laatste twee keer in het zuiden in Jandia te hebben gebivakkeerd, werd nu weer eens een appartement in het noorden in Corralejo geboekt.

Ondanks het minder fraaie weer (naar onze maatstaven), werd het een memorabele vakantie. Thuis had Elly ooit al eens kennis gemaakt met Elke Kaaskooper, die op Fuerteventura een hondenasiel heeft. Honden in Spanje en dus ook op Fuerteventura leven vaak onder barre omstandigheden. Zonder de lokale

ware dierenliefhebber te kort te willen doen, blijft de Spaanse mentaliteit t.o.v. dieren vaak zeer bedroevend. Vooral ook de Podenco Canario, de voor de Canarische Eilanden zo kenmerkende jachthond, heeft het zwaar te verduren. Slechts 12 zondagen per jaar mag er gejaagd worden. De rest van het jaar worden deze honden verwaarloosd, liggen ze te vegeteren aan te korte kettingen zonder bescherming tegen de felle Canarische zon, met te weinig of zelfs geen water en/of voer. Vaak genoeg worden ze dood aan de ketting gevonden. Overleven ze het

wel tot de volgende jacht dan sterven ze vaak door gebrek aan voorbereiding en training of worden ze als de prestaties uitblijven zonder pardon afgeschoten, opgehangen, in brand gestoken of gewoon ergens achtergelaten om te verhongeren.

Maar ook andere hondenrassen hebben het moeilijk op Fuerteventura. De gemeenten hebben op Fuerteventura drie zogenaamde dodingsstations. Alle honden die op straat dwalen worden door speciale hondenvangers van de gemeente gevangen en in zo'n centrum gestopt. Ook de mensen die hun hond niet meer willen, kunnen deze zo afgeven bij de dodingscentra. Afhankelijk van het aantal honden in de betreffende "perrera" worden de honden dan gewoonlijk na 10 tot 20 dagen zonder pardon afgemaakt, meestal op een dierenvriendelijke wijze.

Op de balie van de receptie van het appartementencomplex Mar Azul troffen we een folder aan van het

Het Podenco ras komt veelvuldig voor op de Canarische eilanden en wel in diverse kleuren en maten. De schouderhoogte van de honden ligt tussen de 50 en 70 centimeter. Een reu wordt gemiddeld tussen de 55 en 64 centimeter hoog en weegt ongeveer 20 kilogram. Een teef wordt gemiddeld tussen de 53 en 60 centimeter hoog en weegt ongeveer 17 kilogram.

Op het eiland Fuerteventura heeft de meerderheid van de Podenco's een kaneelbruine kleur, hoewel de kleurtekeningen uitéén lopen van geheel wit, wit met kaneelbruine vlekken, kaneelbruin met witte streken tot geheel kaneelbruin. Men vindt op Fuerteventura echter relatief weinig donkerbruine, zwarte of zwart witte Podenco's. De Podenco heeft een slank gespierd uiterlijk. Een typisch kenmerk van de Podenco zijn de grote, vaak rechtopstaande oren. De meeste Podenco's zijn kortharig, alhoewel er in Spanje en Ibiza ook langharige Podenco's voorkomen. Onderhuids hebben Podenco's weinig vetweefsel, daardoor hebben de geadopteerde honden in Nederland, België en Duitsland een "hondenjasje" nodig voor de koude wintermaanden, om kouvatten te voorkomen.

hondenasiel en al snel werd besloten dat we daar wel een kijkje wilden nemen. Aangemoedigd door de Nederlandse beheerder van het park Ilona werd contact opgenomen met Elke en een afspraak gemaakt. Nog even een autootje regelen en op pad. Eerst even langs de supermarkt voor twee grote zakken hondenvoer, want je kan natuurlijk niet met lege handen aan komen.

Elke verblijft sinds 2002 op Fuerteventura en heeft zich het lot van de honden altijd erg aangetrokken en door de jaren heen daarom getracht om zoveel mogelijk noodlijdende dieren te helpen.

Gemiddeld lopen er zo rond de 50 honden bij Elke rond.

Aangekomen bij het asiel kwam je eigenlijk ogen te kort. Elke heeft een jarenlang verwaarloosde oude boerderij 'finca' gehuurd met een groot stuk grond er om heen. Dat perceel is inmiddels omheind en in secties verdeeld. Voor de toegangsluis stond Elke ons al op te wachten en loodste ons door de sluis naar het grote voorterrein. Ik weet wel iets van honden, maar een Podenco Canario had ik nog nooit gezien.

Podenco's worden in Spanje vooral gebruikt en gefokt voor de konijnenjacht. Dit vanwege hun uitstekende oren, gevoelige neus, scherpe ogen en aanpassingsvermogen aan het klimaat en de bodem in Spanje. Vaak worden de honden in roedels ingezet. Pas als hij het konijn heeft opgespoord gebruikt hij zijn snelheid, daarom wordt hij ook wel "konijnenwindhond" genoemd.

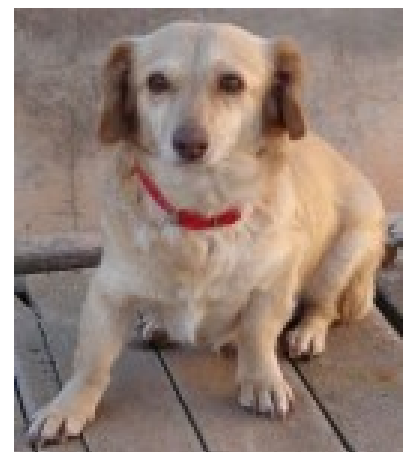
Mijn eerste kennismaking verliep imponerend. Eén van de honden besloot om mij maar eens te begroeten. Ik weet dat ik niet groot ben, maar wanneer twee grote poten op je schouders worden gelegd en je door een natte hondenneus even wordt besnuffeld, dan ben je maar een klein mensje. Bij dat is het nogal een hoop hond en moest ik me behoorlijk schrap zetten om niet omgeduwd te worden. Dat ging zo even door, want er waren meer honden die wel even wilden dagzeggen. Op het moment dat wij er waren, had Elke 53 honden in de opvang. Naast Podenco's waren er ook tal van andere hondensoorten op het terrein. Om hiervan een indruk te krijgen is een bezoekje aan de website een aanrader: www.fuertedogs.com.

Het nam even wat tijd in beslag om de hondjes te begroeten, maar dat lukte niet bij allemaal. Sommige honden waren zo bang dat ze met een grote boog om ons heen liepen. Er werd ook veel geblaft, maar dat was volgens Elke uit bangigheid. Enkele honden zaten in een aparte sectie,

omdat die niet goed met de andere honden konden opschieten. Elke vertelde ons hoe haar dagen er uit zagen. Dagelijks zorgen voor eten en drinken, het terrein opruimen en met de honden naar de dierenarts. Alle honden worden geënt, gechipt en gesteriliseerd. Want uiteindelijk is het de bedoeling dat ze geadopteerd worden. Dat kan zijn op Fuerteventura zelf, bij wel een echte hondenuitgever. Maar er worden ook honden naar nieuwe baasjes in België, Duitsland en Nederland gevlogen. En dat is wat Elly en ik gedaan hebben. We hebben een allerliefst heel schuw zwart hondje op onze terugvlucht meegenomen naar Nederland. Elke bracht Nol op de dag van onze terugreis naar de luchthaven en Nol ging op onze tickets mee. Hij werd in een transportbench geplaatst en voorzien van de nodige documenten vertrok hij naar een speciaal plaatsje in het ruim. De luchtvaartmaatschappij neemt per vlucht twee benches mee. Wij namen daar afscheid van een bedroefde Elke "Ik heb bijna een jaar voor hem gezorgd en dan ga je je toch binden." Toen hard hollend naar de gate en op weg naar Schiphol. Daar aangekomen moesten we even op Nol wachten en konden we daarna Nol aan de vader van Elke overhandigen. Bij een transport

vangt hij altijd de honden op en zorgt er voor dat ze bij de nieuwe baasjes komen. Die kwamen er toen ook al gauw aan en sinds december woont Nol in Middelburg.

Om zo'n asiel te laten functioneren is veel nodig: geld en goederen. Gelukkig zijn er veel lieve mensen die geld doneren, een hond adopteren of de handen uit de mouwen steken en op Fuerteventura komen helpen met allerlei klussen. Wat ook mogelijk is, is een hond op afstand adopteren. Bijgaand een fotootje van Catootje, die ik heb geadopteerd.

Ik weet dat er ook in Nederland heel veel honden in de asiels zitten, maar Elke kan alle steun heel goed gebruiken. En de volgende keer nemen we vast en zeker weer een kijkje en gaan er ook weer hondjes mee terug.

Cilia Visscher